

MET ROLO IN DE KANO

“Ja, het is veilig. Kom maar!” wenkt Rolo. Stef, Gabriela en haar vader lopen snel naar de boot. Om hen heen zijn de geluiden en warmte van de jungle. Vogels tjilpen hoog in de bomen, het water kabbelt zachtjes, bovenin de bomen spelen aapjes apenkooi.

Voorzichtig stappen ze van de zanderige oever in de wiebelige houten kano. Stef struikelt over de peddel en valt half voorover. Zijn arm kletst in het water. Lekker fris wel. Stef lacht onhandig en een beetje beschaamd. Gabriela helpt hem lachend weer over-eind. De mannen gebaren dat ze stil moeten zijn. Ze willen niet teveel opvallen. Rolo neemt de riemen.

Meneer Rolo

Niet de snoepjes

Gabriela's vader stapt in de rivier en duwt het vaartuig naar dieper water. Met druipende broekspijpen stapt hij in.

Stef zit voorin, achter een grote doos met Bijbels. Die gaan ze naar verschillende voorgangers brengen. Stef tuurt ingespannen naar de oevers. Tussen het gebladerte gluren misschien wel vijandige ogen naar hem. Achter zich hoort hij het regelmatige geplons van de riemen in het water. Af en toe ziet hij een vis voorbij glijden in het heldere water.

Pffff, wat is het warm. Stefs polo is nat van het zweet. Als het niet zo spannend was, zou je denken dat het een lekker vakantietochtje was. Maar Stef beseft goed dat dat niet het geval is. Vanochtend heeft Rolo zijn verhaal verteld.

“Toen ik veertien jaar was, vroegen de rebellen van de FARC of ik ook bij hen wilde horen. Ze waren heel vriendelijk en ik liet me overtuigen. Overdag traiden we en 's avonds bestudeerden we het marxisme*.”

“Wat is dat?” vroeg Stef nadat Gabriela voor hem had vertaald. Gabriela's vader gaf antwoord:

“Het marxisme is bedacht door Karl Marx, daarom heet het zo. Het doel van marxisme is dat er gelijkheid is voor iedereen. Niemand mag meer iets bezitten, alles is van de overheid: je huis, je kleren, je spullen.”

“Dat is toch juist fijn?” zei Stef. Dan hoef je ook niet meer jaloers op elkaar te zijn!”

“Ja, het lijkt inderdaad fijn”, antwoordde Gabriela's vader. “Maar als de spullen van niemand zijn, dan voelt niemand zich er verantwoordelijk voor. En dan is niemand er zuinig op. En er is altijd een kleine groep mensen die toch rijk wil blijven en dan de spullen van armere mensen afpakt.”

“En weet je wat ook stom is aan het marxisme?” vulde Gabriela aan. “Mensen mogen niet geloven,

want het marxisme is tegen elk geloof.”

“O, dat is raar. Nee, dan vind ik het marxisme niet leuk”, besloot Stef.

“Rolo, wat vond jij dan eigenlijk van christelijke mensen?” vroeg Gabriela. Rolo glimlachte en zei: “Weet je dat ik eerst helemaal niet wist wat christenen zijn? Op een avond was ik met mijn commandant op pad. We liepen door het donker en mochten geen enkel geluid maken terwijl we over bergen en door dalen trokken.

Op een kleine heuvel namen we even wat rust. Mijn maat zei tegen mij: ‘Je kunt de christenen daar horen’. Ik zei: ‘Wat zijn christenen?’ Ongeveer een kilometer van de plek waar wij waren, zagen we een verlicht gebouw waar mensen zongen en klaptten. De deur was open en het gebouwtje zat stampvol. We hoorden de muziekinstrumenten. De wind bracht het geluid door de jungle naar ons toe. Mijn maat zei: En weet je wat deze mensen doen? Ze aanbidden een God. Een God. Ik weet niet eens wat dat is.’ Hij liet me even alleen en zei dat ik op hem moest

wachten. Ik bleef luisteren naar wat die mensen zongen en dacht: ‘Wat lijkt het me mooi om christen te zijn. Is dat niet veel mooier dan rebel zijn?’

De FARC groeide en groeide. Ik dacht niet veel meer na over het christendom. Op een dag hoorde ik een gesprek van rebellenleiders die met hun commandant spraken. ‘Die christenen helpen ons helemaal niet. Als het leger komt, dan waarschuwen ze ons niet. Zij dragen helemaal niet bij aan dit land.’

De FARC dwong de christenen toen om hun woonplaats te verlaten en de rebellen sloten de kerken. Ik zag ze weggaan, zo’n driehonderd mensen.”

“Wat erg”, vond Gabriela.

“Ja, ik voelde boosheid, ondanks dat ik van de rebellen en het marxisme hield. Diep in mijn hart wilde ik geen geweld gebruiken en ook niet bezig zijn met

oorlog tegen de regering. Als ik terugkijk zie ik dat de Heilige Geest toen al in mijn hart begon te werken”, vertelde Rolo.

“Zo’n negen maanden later vochten we tegen het Colombiaanse leger en tegen paramilitairen. Dat zijn groepen burgers die vinden dat de regering te weinig doet tegen de rebellen. Mijn maten en ik werden heel bang. Ik greep mijn rugzak en vluchtte weg van de gevechten.

Op een boerderij ontmoette ik iemand die christen bleek te zijn. Hij gaf me te eten en vertelde over God. Toen ik zei dat ik spijt had van mijn verkeerde daden, bad hij met mij om vergeving van mijn zonden. Ik bad mee maar voelde me nog niet helemaal bevrijd. Eigenlijk wilde ik ook huilen, maar dat wilde ik niet in het bijzijn van die man doen.

Daarom knielde ik een stukje verderop neer onder een dikke boom. In tranen zei ik tegen God: ‘Als u mijn leven redt, dan zal ik u dienen. Dat beloof ik.’ Op dat moment voelde ik dat de zware last van alles wat ik verkeerd had gedaan, helemaal weg was uit mijn hart.”

“Hoe oud was u toen?” vroeg Gabriela.

“Negenentwintig”, zei Rolo.

“Dan zat u dus vijftien jaar bij de rebellen”, rekende Gabriela snel. “Dat is langer dan ik leef!”

Rolo praatte nog lang door en de kinderen hingen aan zijn lippen. Daarna deden ze flessen water en eten in hun rugzak en maakten ze zich klaar om in de boot te stappen.

Zachtjes plassen de riemen door het water. De kans dat er rebellen in de buurt zijn, is heel klein. In dit gebied zijn ze niet de baas. Toch vindt Stef het behoorlijk spannend. Want Gabriela’s vader heeft verteld dat ze af en toe wel door deze omgeving trekken.

Het is raar om te bedenken dat in dit land zoveel strijd is, bedenkt Stef. Colombia is zo mooi, kunnen de mensen elkaar gewoon niet met rust laten? Hij kijkt naar de hoge bomen, hoort de vrolijke vogelgeluiden, voelt de warmte op zijn huid. Zijn arm is alweer droog. Gabriela zit achter Stef. Zij denkt ook na over wat ze allemaal van Rolo heeft gehoord. Zou zij ook rebel zijn geworden als haar ouders nog in Colombia

ONTMOETINGEN

hadden gewoond? Ze denkt van niet, maar weet het niet zeker. Opgroeien in armoede is ook heel moeilijk. En ze weet dat rebellen arme kinderen vaak overhalen om te komen vechten in ruil voor mooie kleren en schoenen. Ze is blij dat ze in Nederland woont.

Gabriela vindt het ook heel bijzonder dat God het leven van Rolo zo heeft veranderd. Nadat hij christen werd, zorgde een voorganger voor hem. “Ik mocht zo lang bij hem blijven als ik wilde”, had Rolo vanochtend verteld. Hij ging mee met de voorganger om Bijbels uit te delen. Dat was gevaarlijk vanwege de gevechten in het gebied waar de voorganger woonde. Maar hij was niet bang. “De voorganger nam me mee naar kleine dorpjes en ik werd er heel blij van. Ik vind het fantastisch om Bijbels uit te delen. Zelfs in het gebied waar ik vroeger rebel was, gaf ik Bijbels aan de mensen die ik kende.”

“Duurt het nog lang?” zucht Gabriela. Stef wappert zichzelf koelte toe met zijn pet. Z’n polo slurpt enthousiast het zweet van zijn lijf. In het water staan her en der bomen en struiken, alsof ze varen in een ondergelopen bos. De geluiden van vogels, apen en beestjes springen als vrolijke nootjes door de lucht. Hoog erboven uit hoor je schelle fluittonen. Alsof er een stelletje scheidsrechters een wedstrijdje fluit houdt, denkt Stef.

Door de warmte dommelt hij een beetje in. Hij schrikt op als de kano tegen de oever botst.

“We zijn er!” zegt Rolo. Hij stapt als eerste uit en gaat even kijken om te zien of alles veilig is.

Gespannen wachten Gabriela en Stef tot hij weer terugkomt. Daar is hij al, hij wenkt. Snel stappen

